

λωνική σημαία ύψομαι να διεκδικήση τὰ δίκαια της καὶ νὰ ἐπιβάλῃ τὸν σεβασμὸν ἀκριβῶς ὅπως πράττουν οἱ Ἑπειρώται ἀπέναντι τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀλβανίας, οἱ Ρόδιοι ἀπέναντι τῶν Ἰταλῶν, οἱ Κύπριοι ἀπέναντι τῶν Ἀγγλῶν. Τὸ αὐτὸ δὲ πράττει τώρα καὶ ἡ Ἑλλάς διὰ τὰς διεκδικήσεις τῆς πλεονεξίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Εἶναι ἓν ὡραῖον παράδειγμα, τὸ ὁποῖον πᾶς λαὸς ἔχων συναϊσθῇ ἐν τῇ ἀξίᾳ του ὀφείλει νὰ ἀκολουθήσῃ.

Μετὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς καλλιτεχνικῆς ἐκθέσεως εἰς τὴν ὁποίαν ἐνδόξως ἀνυψώθη ἡ παλαιὰ σημαία της, ἡ Λιέγη ἠγνόησε ἐκεῖνο ὅπερ τῆς ἐπέβαλεν ὁ ρόλος της ὡς πρωτευούσης τῆς Βαλκωνίας. Ἀνέλαβε τότε καὶ εἰργάσθη διὰ νὰ ἐπαναφέρῃ τὸ καλλιτεχνικὸν στέμμα, ὅπερ τοσοῦτον ἔλαμψε κατὰ τὸν XV καὶ XVI αἰῶνα. Τὰ καλλιτεχνικά ἐργατήρια ἐπληθύνθησαν οὐχὶ μόνον εἰς τὴν Λιέγην, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ μικρότερα ἀκόμη χωρία. Οἱ πλείστοι τῶν καλλιτεχνῶν ἐμπνέονται ἀπὸ τὰ τοπεία ἢ καὶ ἀπὸ τοὺς ἰδιορρυθμοὺς ἐντελῶς τύπους τῶν ἐργατῶν καὶ ἐργατῶν τῶν χωρῶν μας.

Τοιοῦτοτρόπως ἡ φυλὴ μας ἀναγεννᾶται καὶ περηφανεύεται δοξάζουσα τὰ τέκνα της. Παρ' ὅλην τὴν δυστροπίαν τῶν ἰσχυόντων, ἡ Λιέγη διωργανώνει ἀπὸ τοῦ 1908 ἐτησίως ἀξιολόγους ἐκθέσεις, ἐκτὸς ἐκείνων τὰς ὁποίας διοργανοῦν ἀπὸ τὸν Ὀκτώβριον ἕως τὸν Μάιον οἱ Καλλιτέχναι, ὁ «Σύλλογος τῶν Καλῶν Τεχνῶν» καὶ ἡ «Ἐφημερίς τῆς Λιέγης». Τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι ὑπάρχει μεγάλη καλλιτεχνικὴ ζήνητις εἰς τὴν πόλιν, τὴν ὁποίαν οἱ Φλαμανδοὶ (*) ἔχαρκτηρίσαν ὡς ἄτεχνον. Τὸ παράδειγμα τῆς Λιέγης καὶ Βαλκωνίας μῆς δίδει ἐλπίδας ὅτι μετὰ τὰ ἐνδοξα γεγονότα τοῦ 1912 καὶ 1913 ἡ Ἑλλάς θὰ ἀκολουθήσῃ τὰς ἐνδόξους παραδόσεις τῆς τέχνης καὶ τῆς ἐπιστήμης αἰτίνες ἔχαρκτηρίζον τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν φυλὴν. Εἶθε ταχέως νὰ ἀνεγερθῇ τὸ Μέγαρον τῶν Καλῶν Τεχνῶν — ἡ Πινακοθήκη τῶν Ἀθηνῶν — ἐκεῖ ὅπου ἀρμόζει, ὥστε ν' ἀποβῇ ἀντάξιον πλατεῖον τῶν θησαυρῶν, οὓς θὰ περιελάβῃ.

Εἷς τινὰ σύντομον μελέτην περὶ τοῦ ἔργου τοῦ Τισιανοῦ ἀναγράφεται: «Ἐνθ' ἡ Φλωρεντινὴ Σχολὴ διεκρίνεται διὰ τὴν ἐξαισίαν ἀκριβείαν τῆς μορφῆς, ἡ Ρωμαϊκὴ σχολὴ διὰ τὴν αὐτηράν ὡραιότητα τοῦ σχεδίου, ἡ Ἑνετικὴ σχολὴ διέλαμψε διὰ τὴν λαμπρότητα τοῦ χρώματος.» Ἰσως ἡ Ἀθηναϊκὴ σχολή, ἡ οἱ πρόγονοι ὑπῆρξαν οἱ διδάσκαλοι τῆς τελειότητος τῆς μορφῆς καὶ τῆς ὡραιότητος τοῦ σχεδίου, θὰ δυνήθῃ νὰ συνδυάσῃ εἰς τὰς καλλιτεχνικάς αὐτὰς ἀρετάς ὡς ἐκληρονομήτην ἐκ τῆς ἀρχαιότητος τὴν λαμπρότητα τοῦ χρώματος. Θὰ προτιθέσῃ τοιοῦτοτρόπως εἰς τὴν πλαστικὴν τῶν μεγάλων καλλιτεχνῶν τῆς Ἑλλ. ἀρχαιότητος, τὸ ζωγραφικὸν θέλημα τῆς περιλάμπρου σχολῆς τοῦ Τισιανοῦ.

[*] Οἱ Φλαμανδοὶ καὶ οἱ Βάβλωνες, αἱ δύο φυλαὶ τοῦ Βελγίου, καλλιτεχνικῶς περὶ τὸν 15 αἰῶνα.

ΛΙΕΓΗ. — Τὸ Δημαρχεῖον

Μετὰ τὰ ἐνθερμότερα Ἑλληνόφιλα αἰτιήματα

J. PLOMDEUR

Ποικίλη Λεξις

Ἡ «Θεὰ Γαλῆ».

Ὁ κ. Ἱππόλυτος Βουσσάκ ἀνέφερεν εἰς τὴν Γαλλ. Ἀκαδημίαν τῶν Ἐπιστημῶν πολλὰ σχετικὰ πρὸς τὴν λατρείαν τῆς «Θεᾶς Γαλῆς» ἐν Πουμπήτῃ. Ἡ λατρεία τῆς θεᾶς ταύτης ἡ ὁποία ἤκμαζεν ἐν Αἰγύπτῳ εἰσέχθη εἰς τὴν μεσημβρινὴν Ἰταλίαν κατὰ τὸν τρίτον π. Χ. αἰῶνα μετὰ τῶν ἄλλων ἰδεῶν περὶ τῶν θεοτήτων τῆς Ἀλεξανδρείας. Ἐνίοτε δὲ εἰς πολλὰ μέρη ἡ θεότης αὕτη συνεχέστο μετὰ τῆς θεᾶς Ἰσιδος.

Ἐν Νεαπόλει ὑπάρχει ἀγγεῖον παριστάνον τὴν ἐν λόγῳ θεότητα ὡς γαλῆν, ἐν τούτοις ὅμως κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν ὑπάρχουσι πολλὰ τεκμήρια διαπιστοῦντα ὅτι ἐν Ρώμῃ, Ὅστρίᾳ καὶ Νέμῳ ἔλατρεῖτο ὑπὸ μορφήν γυναικός. Οἱ σημερινοὶ σοφοὶ συμφωνοῦσιν ὅτι ἡ μᾶλλον ἐχομένη πρὸς τὴν παράδοσιν, ἡ ὁποία μετηνέχθη ἐξ Αἰγύπτου εἰς Εὐρώπην, εἶναι ἡ

συμβολικὴ μορφή τῆς γαλῆς, πρὸς τὴν ὁποίαν ἄλλως τε συμφωνεῖ καὶ τὸ ὄνομα τῆς λατρευομένης θεότητος. Πάντες ὅμως ἀμφισβῆλουν περὶ τῶν ἰδιοτήτων τὰς ὁποίας εἶχεν ἡ θεὰ «Γαλῆ» καὶ τὰς ἐκπροσωποῦντας ὑπ' αὐτῆς ἰδέας.

Εὐλογία αὐτογράφων.

Ὁ Λουδοβίκος Μπάρτ, ὅστις φέρει δικαίως τὸν τίτλον τοῦ βασιλέως τῶν αὐτογράφων, δὲν ἀρῆκε ἐπίσημον ἢ Βασιλέα, ποῦ νὰ μὴ τὸν κατεδίωξε μετὰ αἰτίσεις του. Εἰς δημοσιογράφους τῆς Βουδαπέστης ἔκαμε τὰς ἐπομένους δηλώσεις περὶ τῆς περιφήμου συλλογῆς του.

«Τὸ βιβλίον μου περιλαμβάνει 1206 αὐτόγραφα διαφόρων διασήμων ἀνδρῶν. Ὅλοι οἱ μονάρχαι, οἱ πολιτικοί, οἱ συγγραφεῖς, οἱ καλλιτέχναι τῆς Εὐρώ-